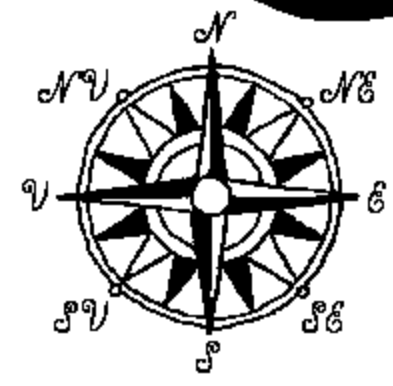

*Valea Mominilor
în timpul verii*

Cățiva dintre locuitorii Văii Mominilor

Momi e un momin curios și prietenos. E mereu gata de aventuri – mai ales dacă asta înseamnă să călătorească cu prietenul lui, unchiașul Puftabac, pe care îl admiră mult. Dar, când aventura devine prea înfricoșătoare, are nevoie de Mommimama.

Mommimama e bună și blândă. Are o geantă plină cu șosete din lână uscate, prafuri de stomac și bomboane. Nu-și pierde niciodată cumpătul și are grijă ca orice mică viețuitoare din Valea Mominilor să aibă unde dormi, dacă e nevoie.

Momitata e un momin care a călătorit foarte mult, cel puțin așa zice el. Din când în când, tânjește să plece în aventuri extraordinare, precum cele pe care le-a trăit în tinerețe. Atunci se închide în camera lui și își scrie memoriile, adică o carte lungă despre isprăvile lui.

Puftabac vine și pleacă după cum pofteste, cu cortul și muzicuța lui. Nu-i place să aibă lucruri și prețuiește libertatea mai mult decât orice pe lume. În fiecare toamnă, unchiașul pleacă în pribegie spre sud, dar în fiecare primă zi de primăvară se întoarce la prietenii săi din Valea Mominilor.

Mica Mi e foarte mică, așa cum ne spune și numele ei, ba chiar atât de mică, încât se poate ascunde în coșul cu ghemuri și andrele al Mommimamei. Nu știe ce este frica și, când dă de pericol, se poartă așa cum se poartă când întâlnește pe oricine în general: mușcă.

Smiorc e foarte sperios și un pic încrezut, dar niciodată răuvoitor. Visează să aibă ceva foarte scump, de pildă aur sau pietre prețioase... sau poate doar o pisicuță numai a lui.

Domnița Fandosica admiră tot ce e frumos, de pildă pe ea însăși. E inventivă, isteță și își dorește adesea ca viața în Valea Mominilor să fie mai grandioasă și mai dramatică.

După o noapte furtunoasă, Valea Mominilor se trezi scaldată în lumina unei dimineți radioase. O adiere caldă și blândă dansa pe dealuri și, de jur împrejur, orizontul era azuriu. La apus se vedea marea, la răsărit râul serpuind printre Munții Singuratici, iar la miezăzi se ridica fum din coșul momicasei, unde Momimama făcea cafea pentru micul-dejun.

Momi și prietenii lui hoinăreau deja pe-afară. Plecaseră să cerceteze valea, căci nu se știe niciodată ce poți găsi după o furtună strașnică.

Smiorc căuta lucruri care sclikeau și luceau, iar

Domnița Fandosica dintr-acelea care să o facă și mai frumoasă. Unchiașul Puftabac nu căuta ceva anume, căci nu îi trebuiau alte lucruri decât iubita lui muzicuță.

Momi căuta pe plajă. Nu știa ce voia să găsească.

Știa doar că își dorea să fie ceva deosebit.

Abia când zări o pălărie înaltă, Momi pricepu că exact așa ceva căuta!

— Ce frumoasă e! zise el. Sigur o vrea tata!

— Stai! zise Puftabac, atingând cu grijă pălăria.

Nu pare o pălărie obișnuită. Eu zic s-o lăsăm aici.

Dar nimeni nu-l ascultă pe Puftabac. În scurt timp, cu burțile chiorăind și cu gândul la cafeaua de dimineață, o luară toți înapoi spre casă prin valea încă buimacă de somn.

Acasă, Momitata cercetă pălăria cu mare băgare de seamă. Apoi o încercă în fața oglinzii din salon.

— Îmi vine bine? întrebă el.

— Sigur că da. Doar că ți-e un pic cam mare, zise Momimama. Eu zic că arăți mai demn cu pălăria ta obișnuită.

— Ai dreptate, spuse Momitata.

— Mai bine o facem coș de gunoi. Nu vedeți cât e de urâtă? zise Mica Mi.

— O idee minunată, copilaș drag! spuse Momimama.

Și, zicând acestea, Momimama întoarse pălăria cu susul în jos și o așeză pe podea.

Așa că pălăria era acum un coș de gunoi. Când Momi termină micul-dejun, aruncă toate cojile de ou în ea, căci, uneori, era un momin foarte ordonat. Apoi plecară care încotro: Momitata se retrase în camera lui, ca să scrie despre tinerețea-i furtunoasă în cărțoiul lui de memorii, Momimama se duse să culegă flori rare, iar Momi și prietenii lui fugiră la joacă.

Atunci, în salon, se întâmplă ceva de-a dreptul ciudat. Cojile de ou începură să se preschimbe! Rămaseră albe, dar crescură și tot crescură până se făcură moi, ca de lână. În cele din urmă, cinci norișori rotunzi se ridicară din pălărie și ieșiră plutind în grădină.

— Măi să fie! zise Momi.

Domnița Fandosica atinse cu grijă un norișor.

— Zici că-i de bumbac, se miră ea.

— Poate ar fi bine s-o chemăm pe mama, zise Momi.

— Nu, nu, hai să vedem singuri ce-i cu norișorii ăștia! spuse Fandosica.

Și, cât ai clipi, trase unul mai aproape și se sui pe el.

— Vreau și eu! strigă Smiorc și sări pe un alt nor. Hopa!

Când Smiorc zise „Hopa!”, norul se ridică și făcu o piruetă elegantă.

Atunci săriră toți pe câte un nor, strigând „Hopa!”.

Ca niște iepuri mari și ascultători, norii pufoși săltau încolo și-ncoace. Fandosica fu prima care se dumiri cum se cârmesc. Dacă apăsa ușor cu o singură lăbuță, norul o lua la stânga sau la dreapta. Dacă apăsa cu două lăbuțe deodată, mergea cu toată viteza înainte! Cât se poate de înveselită, Mica Mi începu de îndată să-și ciocnească norișorul de ai celorlalți.

Se jucară și se fugăriră unii pe alții până seara. Apoi încuiară cei cinci nori în magazia cu lemne, ca să nu dispară, căci voiau să se joace și a doua zi.

